

## Cuprins

Cea mai memorabilă figură pe care am întâlnit-o vreodată .....	7
Laba .....	21
Blues-ul cvreiesc .....	39
Mort după pizdă .....	75
Cea mai frecventă formă de degradare din viața erotică .....	170
În exil .....	222
Poanta .....	252
<i>Postfața autorului la ediția aniversară</i> .....	253

## Mort după pizdă

Ți-am povestit cumva că la cinspe ani am scos-o din pantaloni și mi-am luat-o la labă în autobuzul 107, în timp ce mă întorceam de la New York?

Avusesem o zi minunată, mulțumită soră-mii și lui Morty Feibish, logodnicul ei – fusesem la un cuplaj pe stadionul Ebbets, iar apoi am luat o cină pescărească la Sheepshead Bay. O zi excelentă. Hannah și Morty urmau să rămână peste noapte în Flatbush, la familia lui Morty, așa că pe la ora zece m-au urcat în metroul de Manhattan, iar de acolo am luat autobuzul de New Jersey, în care mi-am luat în mâini nu numai pula, ci întreaga viață, dacă stăm să ne gândim. Pasagerii ațipiseră deja în marea lor majoritate încă înainte de-a ieși din Tunelul Lincoln – inclusiv fata de pe scaunul de lângă mine, cu fusta ei de postav scoțian, de ale cărei pliuri începusem să-mi frec cracii pantalonilor mei reiați – și, până să-ncepem urcușul spre autostrada Pulaski, o țineam deja strâns, în pumn.

Ținând cont de satisfacțiile deosebite ale zilei, ai fi putut crede că îmi căpătasem porția de plăcere și că făcălețul era ultimul lucru la care să-mi stea mîntea în seara aia, în drum spre casă. Bruce Edwards, un prinzător nou din echipa de tineret-rezerve – și exact ceea ce ne trebuia nouă (noi fiind Morty, eu și Burt Shotto, managerul echipei Dodger) – realizase șase puncte din opt posibile în primele lui două meciuri jucate în echipa mare; sau să fi fost, Furillo? În orice caz, ce idiotenie, să-mi scot chelu' așa, cu una-cu două! Închipuie-ți ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost prins cu rața-n gură! Închipuie-ți ce-ar fi

fost dacă aş fi mers până la capăt şi aş fi improşcat braţul auriu al acelei şikse care dormea lângă mine! Şi-apoi, la cină, Morty îmi comandase homar, primul homar din viaţa mea.

Ei bine, homarul o fi fost de vină. Acest tabu odată încălcat cu atâta simplitate şi uşurinţă, latura murdară, dionisiac-sinucigaşă a firii mele trebuie să-şi fi recăpătat încrederea în sine: învăţase, pesemne, lecţia, cum că pentru a încălca legea nu trebuie decât... decât să-i dai bătaie şi s-o încalci! Nu trebuie decât să termini cu tremuratul şi dârdâitul şi cu ideea că e ceva inimaginabil şi mai presus de tine: *nu trebuie decât s-o faci!* Ce altceva erau, te întreb, toate regulile şi regulamentele alea alimentare prohibitive, ca să-ncep cu ele, ce altceva decât o modalitate de-a ne face pe noi, micuţii copilaşi evrei, să exersăm cum e să fii ținut din scurt? Exersează, dragul meu, exersează, exersează, exersează. Doar ştii că inhibiţia nu creşte așa, tam-nisam, în copaci – formarea în numai câțiva ani a unui om cu adevărat obedient şi meschin cere răbdare, cere putere de concentrare, cere un părinte devotat, dispus la sacrificiul de sine, şi un copilaş harnic şi atent. Ce rost au, altminteri, cele două rânduri de veselă? Ce rost au săpunul şi sarea *kuşer*? Ce rost au, te întreb, toate astea, dacă nu să ne amintească de trei ori pe zi că viaţa-nseamnă, dac-o fi însemnând cât de cât ceva, limite şi restricţii, sute şi mii de mici reguli elaborate de nimeni altul decât de Nimeni Altul, reguli pe care fie să le respecti fără crâcnire, oricât de idioate ți-ar părea (şi, astfel, supunându-te, rămâi în grațiile Lui), fie le încalci, cel mai probabil în numele bunului simț vexat – le încalci fiindcă nici măcar unui copil nu-i place să fie considerat cretin şi dobitoc – da, le încalci, deşi e foarte probabil (mă asigură tata) ca la următorul Yom Kippur<sup>1</sup>, numele tău, ăla formidabilu', e-e, să nu apară printre celelalte în marea carte în care El

---

1. Zi sfântă pentru credincioşii evrei, în care se posteşte şi se rostesc, în sinagogă, de dimineaţa până seara, rugăciuni de pocăință.

așterne numele celor ce vor mai fi în viață și la anu' în septembrie (scena asta, nu știu cum se face, dar reușește să mi se întipărească în inchipuire). Ei, și cine-i tembelul la faza asta, ăă? Și n-are nici o importanță (de asta îmi dau seama de la bun început, în legătură cu felul în care judecă Dumnezeu Ocârmuitorul) nici cât de mare sau mică e regula pe care o încalci: încălcarea în sine e de-ajuns ca să-L scoată din sârite – pur și simplu. El nu poate suferi nicidecum neascultarea în sine și nici nu o dă uitării atunci când se așază furios (probabil scoțând fum pe nări și cu siguranță chinuit de-o migrenă teribilă, ca taică-miu în culmea constipației) și începe să taie numele din cartea aia.

Când datoria, disciplina și supunerea slăbesc – ei, da, *iată* mesajul pe care-l înghit de fiecare dată de Paști o dată cu *mațo-breiul*<sup>1</sup> maică-mii – consecințele sunt absolut imprevizibile. Renunțarea e totul, strigă în gura mare friptura *kușer* stoarsă de ultima picătură de sânge pe care, împreună cu familia mea, mă așez s-o mănânc la cină. Autocontrolul, seriozitatea, sancțiunile – *iată* cheia vieții omenești, grăit-au nesfârșitele legi alimentare. *Goimii* n-au decât să-și înfigă dinții în toate dobitoacele josnice care se târăsc și grohăie pe fața pământului murdar, noi n-o să ne lăsăm contaminată umanitatea la modul ăsta. *Ei* (dacă-nțelegi ce vreau să zic) n-au decât să se-ndoape cu orice, cu tot ce mișună, oricât de odios și spurcat ar fi animalul, oricât de grotescă, de *șmuțig*<sup>2</sup> sau nătângă ar fi jivina cu pricina. N-au decât să mănânce țipari, broaște, porci, crabii și homari; n-au decât să mănânce carne de vulturi, de maimuță și de sconcs, dacă așa poftesc ei – o alimentație cu tot felul de jivine abominabile se potrivește de minune cu rasa asta umană atât de superficială și găunoasă, care nu știe decât să bea, să divorțeze și să se bată cu pumnii. Imbecilii ăștia mănăcatori de spurcăciuni nu știu decât să se bată cu pumnul în piept, să

---

1. Pastă din fol de *mațes* multate.

2. Murdară

insulte, să pufnească din nas disprețuitori și, mai devreme sau mai târziu, să lovească. Ah, și mai știu, geniile astea, să iasă la pădure înarmați cu o pușcă, să răpună căprioarele nevinovate, căprioarele care *noșn*<sup>1</sup> liniștite cu poame și cu iarbă, iar apoi își văd de treabă. Fără să supere pe nimeni. Voi, *goimi* proști ce sunteți, vă întoarceți acasă duhnind a bere, cu muniția terminată, cu un animal mort (înainte vreme *viu*) legat fedeleș de fiecare aripă a mașinii, ca să vadă toți șoferii de pe drum ce puternici și virili sunteți; și apoi, ajunși acasă, luați aceste căprioare – care nu v-au făcut nimic, dar absolut nimic rău –, luați aceste căprioare, le tăiați bucăți-bucățele și le gătiți într-o oală. Nu e destulă mâncare pe lumea asta, trebuie să mănânce până și *căprioare!* Țștia mănâncă orice le încapă în labele alea de *goi!* Și, ca un corolar înfricoșător, *fac, de asemenea, orice.* Căprioarele mănâncă ce mănâncă ele, căprioarele, iar evreii mănâncă ce mănâncă evreii, dar *goimii* ăștia nu. Că-s târâtoare sau că se tâvălesc în noroi, că-s săltărețe și angelice, n-are importanță, animal să fie, gâbjesc tot ce vor și ducă-se dracului simțămintele acestuia (ca să nu mai vorbim de omenie și milă). Da, istoria a consemnat toate câte le-au făcut iluștrii noștri vecini care stăpânesc lumea și n-au nici cea mai vagă idee ce-s alea limitele și restricțiile umane.

...Astfel grăit-au legile *kușer*, cel puțin copilului care eram, crescut sub tutela lui Sophie și Jack P., într-o circumscripție școlară din Newark, unde în toată clasa mea nu sunt decât doi copii creștini, locuind în case în care eu nu calc, hăt la marginea cartierului nostru... astfel grăit-au legile *kușer* și cu cine să mă contrazic acum, că, de fapt, ar fi nedrepte? Hai să-l luăm chiar pe Alex, subiectul *fiecărei* silabe rostite de noi – la cincisprezece ani, sugă într-o seară cleștii unui homar și, peste nici o oră, își scoate pula și țintește cu ea spre o *șikse*, într-un autobuz al transportului public. Iar creierul lui superior, de evreu, ar putea la fel de bine să fie făcut din *mațo-brei!*

---

1. Se desfată.

E de prisos să mai spun că, în casa noastră, o dihanie de-asta n-a fost niciodată pusă la fiert de vie – mă refer la homar. La noi în casă n-a pășit niciodată o *şikse* și punct, așa că rămâne o pură speculație în ce împrejurări și-ar putea face apariția din bucătăria maică-mii. Menajera este, evident, o *şikse*, dar pe ea n-o punem la socoteală, că-i negresă.

Ha, ha, ha. Vreau, de fapt, să spun că niciodată n-a călcat la noi în casă vreo *şikse* adusă de mine. Țin minte că, pe când eram destul de mic, taică-miu a adus una, într-o seară, la cină: o casieră de la birou, subțirică, încordată, timidă, bine crescută, blajină la vorbă, sărită de prima tinerețe, pe nume Anne McCaffery.

Doctore, e cu puțință s-o fi tras pe făcăleț? Nu pot să cred! Și, deodată, numai ce-mi vine ideea asta. E oare cu puțință ca taică-miu să i-o fi tras, să fi călcat pe-alături? Îmi amintesc și azi cum ședea pe canapea lângă mine și, în încordarea ei, s-a apucat să ne explice pe îndelete cum i se scrie prenumele și mi-a atras atenția că are un E în coadă, ceea ce nu e cazul tuturor persoanelor cu același nume – și i-a dat înainte tot așa... și, între timp, deși avea brațe lungi, albe, uscățive și pline de pistrui (brațe de irlandeză, mi-am zis eu) care i se conturau sub bluza albă, netedă, am observat că avea sâni frumoși și plini – și m-am tot benoclat și la picioarele ei. Aveam doar vreo opt-nouă ani pe-atunci, însă tipa avea niște picioare atât de faine, de nu-mi puteam lua ochii de la ele, erau genul de picioare pe care, câteodată, ai surpriza să le vezi cărând vreo fată bătrână cu fața lividă, ciupită de vărsat... Cu așa craci – ei bine, e clar că i-o *ștupuia*<sup>1</sup>... Păi, nu?

O adusese acasă, din câte zicea el, ca să vadă și ea cum e „o mâncare evreiască adevărată”. De câteva săptămâni ne tot bălmăjea despre noua casieră *goișe* („o persoană foarte ștearsă și insipidă”, zicea el, „care se îmbracă în *șmates*”<sup>2</sup>) care îl zăpăcise de

---

1. Băga, împingea (în actul sexual).

2. Cârpe, bulendre.